

AZ ÁLDOZATISÁGRÓL

Olvasok egy könyvet, Colin C. Tipping Sorsfordító megbocsátását. Újat nem mond a számomra, de szeretem, ha tudok róla, hogy sokan jutnak el ugyanarra a meglátásra.:D Végigmentem ezen az úton, igaz nagyon sok év kellett hozzá, hogy tudatosan is képes legyek megtenni. Valóban megváltoztatta az életemet.

Még anno, vallásos koromban is elgondolkoztattott az a tény, hogy a bűnbocsánat szentségét *SEM* vesszük komolyan. Eredetileg arról szólna, hogy Isten bocsánata *ELTÖRLI* a tett, szó, gondolat vagy mulasztás által okozott kapcsolati törést. Egészen pontosan ez egy *TISZTA LAPOT* eredményez. De akad itt egy komoly probléma, ugyanis ezt mi magunk megakasztjuk. *MI* nem tudunk megbocsátani magunknak, vagyis nem tudjuk az emlékezetünkől kitörölni, sőt akár évtizedekig pátyolgatjuk „bűneinket”. Félünk teljesen átélni azt az érzelmi vihart, ami segíthetne átlendíteni a problémán, ami a belső katyvaszainkat kívültre vetíti, másokkal szembeni bánásmódunkban manifesztálja. Pedig csak újra meg újra magunkat sebezük, ezért fájhat, éghet bennünk egy szó, egy gondolat, egy tett, egy semmibevevés, amit a mellettem lévőre vetíték, pedig „csak” önmagamat akarom bántani és végülis ezt is teszem. „Érdemtelen vagyok, bűnös ember vagyok, áldozat vagyok, senki vagyok.” Aztán csodálkozunk, hogy ennek kivételéseként ezt is kapjuk vissza. Innen pedig nagyon nehéz kikecmeregni, ha nem helyezük bele magunkat a feltétel nélküli szeretet istenének ölébe. Nem „feltételezzük” istenről, hogy képes a felejtős megbocsátásra (mi több, még halálunk után is fel fogja emlegetni, sőt még ítéletet is hoz ez ügyben), hiszen magunknak nincs ilyen megtapasztalásunk. :D Gyártottunk egy nagyon emberképű istent, ahelyett, hogy istenképű emberekké válnánk.

Persze ma már az egésze másként gondolkodom, de ez egy jó kiindulási alap volt. Ma erről azt gondolom, hogy a feltétel nélküli szeretetet nem lehet semmivel megbántani, megsérteni, nem is „érti” miről beszélsz, csak azt tudja „mondani”, nem történt semmi, és tényleg, az ő világában semmi nem történt. Nem adhat bocsánatot, mert nincs mit megbocsátani, nem oszt új lapot, mert ő sosem látott mást benned, mint szeretett önmagát. Számára te mindig a szeretett lény vagy, állandó jelen időben, aki játszik (ő pedig benned) és játék közben érdekes tapasztalatokat gyűjt. Ja igen, lehorzsolod a térded, de begyógyul. Azaz begyógyulhatna, ha te nem tépnéd fel újra és újra a saját sebeidet. Ez pedig szabadságodban áll. De kérlek ne fogd másokra! Hiszen az a „másik” a te saját bensőd hívására érkezik melléd, mutatván neked hogyan gyógyulhatsz. Nem mások játéka az áldozata vagy, csak saját áldozati játszmad foglya.

Tudjuk, hogy az áldozatiság teológiát páli örökségként hozzuk. Az én jézusi olvasatomban, aki életét *ADJA* barátaiért, az nem áldozat. Ez egy tudatos aktus. Mitöbb öntudatos. Ez annak a mintája, hogy példát adok nektek, hogyan kell kiállnod az isteniségedért. A fizikai élet semmit nem ér, ha itt én nem élhetem meg szabadon istennel való egységemet, pláne ha ez az isten számomra nem egy hatalmi pozíció, hanem atyai, családi minőség, sokkalta inkább, mint egy földi családi kötelék. Az *ITT*-en van a hangsúly.

Nem emlékszem semmi olyasmire a jézusi tanításban, ami arra biztatna, hogy áldozattá kéne válnom. Csak egy élete utolsó pillanatáig öntudatos embert látok, akinek öntudata istentudatából táplálkozik, amit semmilyen kényszer hatására nem lehet feladni, lehetetlen. Ő pedig követendő mintát adott és ezért soha nem kért imádatot. Ezért nevezte magát ember-fiának. Ez adja az emberségünk lényegét, az isteniségünk. Az öntudatos *EMBER* sosem lesz áldozati játszma résztvevője.

Felsőcsatár, 2012.08.15.

